

hledávkou žalobkyninou též 31.381 Kč 75 h; odporu žalobkyninu do příkázání této částky bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání má pravdu v tom, že ujednání o postupu, jež nebylo vloženo do pozemkové knihy, má jen účinek obligační, nikoliv věcný. Avšak z toho plyne jen, že z něho nemůže býti odvozován nárok proti bezelstným osobám třetím, že nárok z něho nepřechází na singulární nástupce stran, nepožívá veřejné víry a že nemůže býti k němu přihlíženo exekučním soudem z úřadu při rozvrhu nejvyššího podání. V souzené věci však není nárok z mimoknihovního postupu přednosti uplatňován proti osobě třetí, která neměla o něm vědomost, nýbrž proti žalovanému jako smluvníku, jenž mimoknihovní postup ujednal, a nárok z tohoto ujednání byl při rozvrhovém roku uplatněn odporem podle § 213 ex. ř., jehož hlavní úkol spočívá právě v tom, že řeší rozpory mezi formálním stavem knihovním a stavem skutečným, odpovídajícím zásadám hmotného práva, jmenovitě též co do pořadí knihovních práv, ve prospěch stavu skutečného, pokud ovšem podle zásady publicity (důvěry ve veřejné knihy) neplatí absolutní účinek knihovního zápisu (srov. Sb. n. s. čís. 3871). Dovolací soud schvaluje proto názor odvolacího soudu, že mimoknihovní postup přednosti jest proti žalovanému právně účinný a že žalovaný jest povinen trpěti, by pohledávka žalobkyně byla v rozvrhovém řízení příkázána před pohledávkou žalovaného, ježto by jinak ujednání nemělo účinku. Tomu není na závalu ani předpis § 218 odst. 2 ex. ř. Má-li tento předpis při rozvrhu především na mysli pravidelný případ knihovně zapsaného postupu přednosti, nelze z toho úsudkem z opaku odvozovati, že k mimoknihovnímu postupu přednosti nelze při rozvrhu přihlížeti za žádných okolností, neboť postup přednosti jest pro strany i tehdy účinný a závazný, když nedošlo ke knihovnímu zápisu stanovenému v § 45 třetí dílčí novely k obč. zák.

Čís. 15024.

I. Smluva, ktorou sa smluvník zaviazal vykonať práce pre spolusmluvníka jeho a ním (spolusmluvníkom) platenými robotníkmi v riadnej pracovnej dobe za zvlášť (podľa váhy spracovaného materiálu) stanovenú odmenu, je smluvou pracovnou a nie smluvou o dielo. Zárobky z týchto prác patria do požitkov uvedených v § 4 zák. čís. 26/29 Sb. z. a n.

II. Poistenec nemôže sa vzdať nároku na náhradu škody, ktorá mu vznikne porušením prihlasovacej povinnosti zamestnávateľom podľa zákona čís. 26/29 Sb. z. a n. o penzijnom poistení predtým, než poistný prípad nastal (než mu nárok z penzijného poistenie vznikol).

III. Za škodu, spôsobenú porušením prihlasovacej povinnosti podľa zákona čís. 26/29 Sb. z. a n. o penzijnom poistení, je zodpovedný zamestnávateľ aj v prípade, keď poveril tretiu osobu podaním prihlášok.*)

(Rozh. z 10. marca 1936, Rv III 21/36.)

Žalobník bol zamestnaný u žalovanej od roku 1921 ako medikovec. Jeho služebné požitky neboli každý rok rovnaké, podľa trojročného priemeru v rokoch 1926—1928 činily 20.160 Kč. Žalovaná prihlásila žalobníka k penzijnému poisteniu s ročným platom 16.860 Kč. Žalobník v roku 1933 žiadal opravu prihlášky k penzijnému poisteniu, čo žalovaná uznala, opravila prihlášku žalobníka tak, že jeho penzijný základ od 1. januára 1931 činil 20.160 Kč a rozdiel príspevkov penzijnému ústavu zaplatila. Poisťovací ústav dodatečnú prihlášku vzal na vedomie a poistné príspevky prijal s tým, že za deň prihlásenia uznal len deň podania dodatočnej prihlášky, t. j. 11. máj 1933 a poskytovanie penzie podľa zvýšeného penzijného základu učinil závislým na uplynutí čakacej lehoty do 12. mája 1935. Žalobník bol 1. júla 1933 penzionovaný bez toho, že by bol zaradený do vyššej platovej triedy a jeho nárok na vyšší penzijný základ bol pravoplatným rozsudkom poisťovacieho súdu v Prahe zamietnutý. Žalobník domáhal sa žalobou na žalovanej zaplata rozdielu medzi teraz mu vyplácanou penziou a penziou podľa zvýšeného základu, ktorý rozdiel mu ušiel nesprávnym prihlásením k penzijnému poisteniu. Žalovaná sa proti tejto žalobe bránila medzi iným tým, že žalobník okrem platu mal od žalovanej aj iný príjem, ale nie z pomeru služebného. Žalobník ako samostatný podnikateľ vykonával práce pre žalovanú síce s jej robotníkmi a ňou platenými v riadnej pracovnej dobe, ale za zvláštnu odmenu stanovenú podľa váhy spracovaného materiálu, tak že žalovaná túto odmenu právom v prihláške k penzijnému poisteniu nepripočítala do služebného platu. Na svoju obranu uviedla žalovaná tiež, že žalobník pri dodatočnom prihlásení k penzijnému poisteniu podpísal 11. mája 1933 osvedčenie, ktorým sa zriekol svojich nárokov voči žalovanej pre nesprávne prihlásenie k penzijnému poisteniu, a konečne, že žalovaná sama nepodávala prihlášky k penzijnému poisteniu, ale vykonával to jej zamestnanec, ktorý bol schopný k tomuto úkonu. Všetky tri sudy žalobe čiastočne vyhověly. Najvyšší súd z týchto dôvodov:

Súd prvej stolice zistil, že žalobník konal tak zv. »zvláštne práce« s robotníkmi žalovanej, platenými žalovanou, a že za tieto práce dostal mzdu podľa váhy spracovaného materiálu. Toto zistenie, prevzaté odvolacím súdom, nenapadla dovolacia žiadosť spôsobom uvedeným v § 534 Osp. Je preto pre dovolací súd smerodajné. Smluva o vykonanie prác robotníkmi žalovanej a ňou platenými — v riadnej pracovnej dobe za zvlášť stanovenú odmenu je smluvou pracovnou a nie smluvou o dielo. Patrily preto aj zárobky z týchto prác žalobníkových do požitkov, uvedených v § 4 zák. čís. 26/29 Sb. z. a n., a bolo povinnosťou žalovanej už z tohoto dôvodu uviesť tieto požitky v prihláške, a netreba opierať

*) Srovnaj: Sb. n. s. č. 13207, 14217.

zistenie tejto povinnosti aj o uznanie prejavenej smluvou z 11. mája 1933. Podľa § 11 zákona č. 26/29 Sb. z. a n. sú neplatné všetky ujednania, ktoré by omedzovaly alebo vylučovali platnosť tohoto zákona v neprospech poistenca. To znamená, že poistenec nemôže sa vzdať náhrady škody, ktorá mu vznikne porušením prihlasovacej povinnosti zamestnávateľom, predtým, než poistný prípad nastal, a predtým, než mu nárok z penzijného poistenia vznikol. Dňa 11. mája 1933 bol žalobník ešte zamestnaný u žalovanej a nemal ešte nárok na penzijný dôchodok. Nižšie súdy vypovedaly preto správne, že úmluva z 11. mája 1933, ktorou sa žalobník vzdal nárokov na náhradu škody pre skrátenie ešte nevzniklých dôchodkov penzijných, je neplatná.

Za škodu spôsobenú porušením prihlasovacej povinnosti k penzijnému poisteniu zodpovedá zamestnávateľ aj v prípade, keď poveril podaním prihlášok tretiu osobu (srovnej Sb. n. s. č. 13207 a 14217). Je preto bezzákladná aj táto obrana dovolacej žiadosti.

Čís. 15025.

K § 75 nesp. pat.

Neslyšel-li pozůstalostní soud v řízení pozůstalostním nepominutelného dědice proto, že o něm nemohl vůbec vědět, nestalo se řízení zmatečným. Nepominutelný dědic, jehož právo bylo odevzdáním pozůstalosti porušeno, může se domáhati nápravy jen řádným sporem, i když odevzdání pozůstalosti se nestalo pravoplatným.

(Rozh. ze dne 12. března 1936, R I 103/36.)

Pozůstalostní řízení provedeno bylo s účastníky Hanou B-ovou a Františkou K-ovou, jimž byla doručena odevzdací listina. Proti odevzdací listině nevznesla žádná z obou účastnic, s nimiž řízení bylo provedeno, opravného prostředku, takže se stala pravoplatnou. Teprve potom uplatnil nezl. Zdeněk J. své nároky jako nepominutelný dědic a vytýkáje pozůstalostnímu řízení zmatečnost proto, že, ač byl účastníkem, nebyl slyšen, žádal v rekursu do odevzdací listiny, by řízení bylo obnoveno a pozůstalost znovu byla projednána. Rekursní soud odmítl rekurs.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Projednání pozůstalostní není zmatečné. Dle § 75 nesp. pat. jest soud pozůstalostní povinen vyrozumět domnělé dědice o nápadu dědictví s vyzváním, aby podali dědickou přihlášku. Za domnělé dědice má považovati dědice ze zákona, z posledního pořízení nebo ze smlouvy podle